

Порятунок потопельника

Двері у квартирі з гуркотом зачинилися, щоб за мить в'їдливо заскрипіти, хитнувшись уже в інший бік. Кай зіщулювався від крижаного протягу, який останніми днями заповнив квартиру.

З кухонного вікна, старого й пошарпаного, тягнуло холодом. Не кажучи вже про кімнатне, від якого взагалі відвалилася ручка. Відірвана з м'ясом через надто різкий ривок, вона залишила величезну дірку в рамі, у яку тепер радісно задував вітер. Кай абияк заткнув її зім'ятою газетою, але з тим самим успіхом можна було прикласти подорожник і заклеїти пластиром.

Ковдра тягнулася слідом за господарем, збираючи коридорний пил. Клацнула конфорка, спалахнувши блакитним вогнем. Незграбно повернувшись, емпат зачепив стос чашок, які з брязкотом розлетілися стільницею. Чайна ложка впала в умивальник та гуркотіла там так довго, ніби провалилася в кролячу нору.

Жодної чистої каструлі не знайшлося. Турка давно зникла під завалами посуду, а наскрізь проіржавілий чайник досі валявся в кутку, де Кай його і знайшов минулого тижня. В умивальнику до самого крана височіла гора старих тарілок, що вже поглинули злощасну ложку.

За вікном знову здійснювався осінній вітер, розхитуючи, здавалося, усю квартиру. Листопад старанно намагався заморозити місто ще до приходу зими.

Роздратовано відсунувши всі ящики по черзі, емпат на решті знайшов банку розчинної кави. Розбирати умивальник у спробі добути води він не став. До ванни дістатися буде простіше.

Кай звично відвів очі, дивлячись тільки на білий кахель, хоча дзеркало щільно завішували одразу два рушники. Світло він теж вмикати не став, за ці тижні наново вивчивши всі кути квартири.

Зашипіла вода з крана. Чекати, щоб вона прогрілася, довелося близько хвилини, і сумнівний окріп хлопнув на

дно чашки, перетворюючи гранули на світло-коричневу рідину. Заварна кава глузливо залишилася стояти на холодильнику, єдиному вільному від посуду та сміття місці. Але сил помити бодай якесь відро й зварити її не було.

Дорогою назад до кімнати Кай на ходу закинув у рот одразу кілька пігулок, навіть не спробувавши їх перерахувати. Скільки за раз зміг глутнути, стільки й буде.

Буквально звалившись у крісло, він стомлено прикрив очі. Дно чашки гулко стало на підвіконня. Навіть така коротка активність вимотувала, а похід у душ він і взагалі сприймав наче підйом на Говерлу.

Усередині звично мовчала порожнеча.

Кай перевів погляд у куток у спробі згадати, який сьогодні день. У відповідь на нього докірливо вп'ялася купа конспектів і записів, які почергово приносили йому майже всі одnogрупники. Найдокладніші належали Лейлі, вона ж примудрилася роздобути матеріали з лекцій для емпатів. Ірине конспектами не переймалася, вважаючи за краще захопити банку кави, а одного разу й зовсім притягла буханець хліба з джемом. Він давно запліснявив десь на кухонному підвіконні — з апетитом в емпата стало зовсім погано.

Кай був щиро радий дням, коли ніхто не приходив. Не доводилося терпіти жалісливі погляди, спроби допомогти чи, ще гірше, підбадьорити його.

«Де ж ти?»

Кай розчепірів долоню, вивчаючи її. Сила впливу уявлялася йому кров'ю, що неквапливо бігла венами. Вона причаїлася десь усередині, але нестерпно тиснула — він відчував кожен її рух, замкнений у глибинах хронічно втомленого тіла.

Обстеження показало, що його здібності в повному порядку. Жодного пошкодження мозку, тільки звичайна перетомта. Психіатр стверджував, що вся справа у психотравмі. Викладачка з індивідуальних занять прозорливо припустила, що пацієнт просто не хоче свідомо впливати. У чому не зізнається навіть собі самому.

Можливо, вона й мала рацію.

Кай не дозволяв собі відчувати навіть натяку на втрату чи смуток від того, що вже кілька тижнів, як не впливав. Він звик приховувати всередині будь-які переживання, і

цей інцидент сприйняв як черговий мовчазний епізод. Причайтися та вичікувати.

На що він чекав — емпат сам не знав.

Кай насилу дотягнувся до чашки й стиснув її змерзлими пальцями. Товсте скло вже ледь гріло, стрімко остигаючи. Отже, він укотре випав з реальності, поки сліпо витріщався в простір, і за роздумами не помітив плину часу.

З блаженної тиші його висмикнув знайомий стукіт: три коротких, один довгий. Тонкі вхідні двері легко пропускали будь-які звуки, особливо цей: упевнений, але делікатний. Щоб дістатися коридору, Каю знадобилася хвилина, до того ж більшу частину часу він відпихав коробки, так само звалені в коридорі. Зі стелі скорботно звисали залишки дроту. Різкий і наполегливий звук дверного дзвінка занадто нервував, щоб у нього залишилися шанси відлітати після чергового тріскотіння. Кай відірвав дріт голими руками разом зі шматком старого тиньку.

Нарешті він відчинив двері й витріщився на Джиена. Той спокійно прихилився до одвірка в очікуванні негостинного мешканця. Сірі очі на мить захопили весь простір, змусивши спалахнути щось у підсвідомості, але варто було моргнути — усе пропало.

— Скільки пігулок ти випив сьогодні?

Кай байдуже знизав плечима, відвернувся і попрямував назад до кімнати. Він невиразно пам'ятав відчуття грозового спокою та графітно-сірого неба, яке раніше так захоплювало його. Хімія притупила гостроту вражень, а спогади стали схожими на неповороткі валуни.

Без впливу, що стократ посилював усі почуття, емпат не здатен був ні розрізнити, ні навіть визнати власні емоції. А таблетки остаточно розчавили ніжні паростки стосунків.

Принаймні так вважав Кай.

— Не пам'ятаю, — нарешті відповів він на питання, не одразу згадавши його.

Дискрет обернувся і підхопив одну з баночок, розкидаючи по всій квартирі. Помаранчевий пластик жалібно хрустнув, цілком схований у широкій долоні.

— Ти ж знаєш, що антидепресанти мають діяти інакше?

Кай лише зітхнув, він не мав бажання ні повертатися до болючої теми, ні взагалі розмовляти. Знову затишно забившись на своє улюблене місце, емпат лише хотів пірнути в

потік думок та неквапом дрейфувати ним, розкинувши руки в боки й сліпо витріщаючись у простір.

— Це звичайні пігулки. Корпорація не напхала туди антиемпатських речовин, — знайшов у собі сили на сарказм він.

— Отже, вони тобі не підходять.

Замість відповіді Кай перегнувся через крісло в пошуках свого рюкзака. Самими кінчиками пальців підчепивши блискавку, він дістав зім'ятий папірець і запустив ним у бік співрозмовника. Джиен обережно розгорнув рецепт, але не знайшов, до чого причепитися. Термін дії минув місяць тому, але завдяки старанням Фреї старший спадкоємець був у будь-якому разі забезпечений ліками на рік уперед.

— Є пігулки для прикриття. Скільки ти вже сидиш на цьому лайні?

Набридливий дискрет і далі сипав питаннями. Кай на силу сфокусував увагу на ньому, відчуваючи, як повіки стають дедалі важчими. Уночі він майже не спав, й організм традиційно сприймав світлу частину доби як час для відпочинку.

— Не пам'ятаю. Мабуть, рік.

— Без терапії, звісно ж? — Джиен присів біля крісла, вмостившись поруч із ногою співрозмовника.

Емпат рефлекторно підтягнув її до себе, навіть не помітивши цього. Лише здивовано глянув на своє коліно й насупився у спробах зловити власні думки. Ті мерехтливими метеликами губились у сутінку, що панував у його розумі.

— Була терапія. Кинув улітку.

— Чому? — із завзяттям дятла допитувався дискрет.

Кай виразно зітхнув, натякаючи, що в кімнаті душно стає навіть з дірявим вікном. Співрозмовника це анітрохи не вразило, і він продовжив вимогливо дивитися з підлоги. Емпат на мить пошкодував, що в кріслі немає коліщаток та він не може покотитися кудись деінде.

— Не було нічого такого, чого я не міг би сказати собі сам.

— Що, доволі жодної цікавої думки? — іронічно підняв брови Джиен.

Кай у відповідь невиразно пробурмотів щось собі під ніс, не знайшовши аргументів для продовження суперечки. Спроби дискрета докопатися до психологічної істини не

дратували його, але й захоплення не викликали. Можливо, виною тому була щира цікавість в очах співрозмовника.

«А може, я просто обдовбався таблетками», — прокинувся заради в'їдливого докору внутрішній голос, але думка майнула й зникла під товщею байдужості.

— Ти сьогодні снідав?

— Відвали... будь ласка.

Джиен хмикнув та, ривком підвівшись на ноги, вийшов з кімнати. Емпат провів його поглядом і заплющив очі, відчуваючи, як провалюється в темну глибоку яму. Тепер нічого не заважало йому зникнути.

Оніміле стегно вимогливо занило, висмикуючи зі сну. Кай мляво ворухнувся в спробі зайняти зручніше положення. Важкість із коліна нікуди не зникла, і він неохоче підняв налиту чавуном голову. Джиен знову сидів на підлозі біля крісла, використовуючи його ногу замість подушки.

За вікном тьмяно світився ліхтар, його промені мерехтливими поцілунками виблискували на білому волоссі гостя. Чорне вугілля на коренях майже зникло — дискрет наполегливо витравлював природний колір. На правій брові виблискувало сріблясте кілечко, придбане лише кілька днів тому.

Кай простягнув руку, торкаючись жорстких пасом. Рівні й гладкі, вони ковзали між пальцями та не хотіли даватися в руки. Начебто поряд, але спробуй утримай. Джиен сонно зітхнув, й емпат квапливо відсмикнув долоню.

Щоб непомітно вибратися, довелося докласти чимало зусиль. Будити гостя Каю не хотілося. Присутність дискрета одночасно хвилювала та дратувала його. Емоції всередині то спалахували, то знову гасли, вони безперервно виснажували господаря самою своєю наявністю.

«Він тут... знову поруч».

«Краще б він пішов».

Емпат зачинився у ванній та за горловину здер футболку. По спині ніби провели крижаною рукою, він квапливо сунув одягину в пральну машинку, і без того забиту. Дверцята рипнули й зі скрипом відчинилися знову. Із середини довгим язиком вивалилася штанина джінсів.

Кай відіпхнув її ногою та дотягнувся до кошика, у якому лежали чисті речі. Тобто колись лежали. Біля порожньої ємності валялася єдина чиста сорочка, до того ж страшенно м'ята. Здається, саме в ній він уперше прийшов до Інституту. Емпат квапливо одягнувся: холод у ванній був чи не гірший за кімнатний.

Кай відкрутив воду, заповнюючи нічну тишу. Погляд уперся в завісу з рушників, яку він змайстрував, аби приховати своє віддзеркалення. Кай майже відчував, як з іншого боку на нього дивиться... воно. Та спотворена частина, якої він відчайдушно хотів позбутися.

Приміщення поступово заповнилося гарячою парою, перетворюючи повітря на вогкий туман. Емпат простягнув руку й одним рухом зірвав імпровізований захист, що ховав від нього власне віддзеркалення. Рушники м'яко шльопнулися в умивальник, стрімко вбираючи вологу.

Запітніла поверхня дзеркала відобразила лише невиразну пляму замість голови. Пальці невагомо торкнулися скляної гладіні, витираючи пару. Неприродний блакитний колір миттєво привернув увагу. З огидою скривившись, Кай прикрив ліве око. Як порівняти зі своїм покаліченим «побратимом» бурштинова райдужка справа здавалася тьмяною і несправжньою.

Ін'єкція в'їлася міцно й надійно, не залишаючи шансу на те, що ефект із часом зникне. Навпаки. Спочатку блакить зяяла неоднорідними плямами, але поступово перетворила око на свою контрастну копію.

«Виродок», — підтакнув внутрішнім роздумам голос батька.

У вухах почав наростати дзвін, у якому ледве можна було розрізнити високий жіночий крик. Боячись поринутися в спогади, емпат нервово смикнув кран, перетворюючи потік окропу на крижаний струмок. Потилицю обпалило холодом, зате й звуки миттєво зникли.

Кай виринув з-під імпровізованого душу лише за хвилину, коли потилицю почало ломити від холоду. В намаганнях прибрати пасма з обличчя він ледве не видер жмут волосся. Вічно стягнуте гумкою, воно намертво сплуталося та було схоже на кінський хвіст, що побував у реп'яхах.

Пасма на потилиці так сильно сплелися між собою, що Кай повністю ув'язнув у них пальцями. Він роздратовано відкинув вбік напівпорожню банку шампуню та спробував знайти гребінець. Чорт знає, куди він подівся. Погляд ковзнув далі й завмер.

Іронічно хмикнувши, емпат простягнув руку та схопився за незручні ручки. Леза наосліп клацнули, відрізаючи невіддатливий шматок шевелюри. Хвостик неохоче поступався затуплений із часом сталі, прощально тріснула гумка. Іржаві пасма посипалися донизу й невагомо впали на мокрі рушники. Кай абияк зібрав їх до купи та стиснув долоню. Чомусь ніяк не вдавалося відірвати погляд від власних пальців, і він стояв так ще впродовж кількох хвилин.

Отямився він, тільки коли на вулиці засигналила автівка, змусивши його здригнутися. Близькість шосе раз у раз вгризалася в ніч та не давала тиші надовго осісти в старому будинку.

Кай трохи здивовано провів рукою по незвично короткому волоссю на потилиці. Тепер хвостик зібрати вийде хіба що як пальмочку на маківці. Пасма впали на очі, остаточно звільнені від гніту гумки, з якого вони й так регулярно виривалися. Пальці з недовірою торкнулися скляної поверхні, перевіряючи реальність власного віддзеркалення. Воно відповіло йому злим зацькованим поглядом.

Емпат з такою люттю жбурнув ножиці, що ті вдарилися об стіну, змітаючи з полиці якісь баночки. Здається, їх притягла Лейла, й так і не забрала після повернення додому.

Він полишив рушники валятися в умивальнику та виїшов до коридору. Дуже хотілося grimнути за собою дверима, але Кай якомога обережніше їх причинив. Усе, аби випадково не розбудити дискрета, бо сил відкривати рота й спілкуватися емпат не мав.

Старий паркет тихо поскрипував під ногами, але звичка ходити вдома майже навшпиньки й тут добре спрацювала. Прокравшись на кухню, Кай здивовано завмер і спробував протерти очі, аби переконатися, що він прокинувся та, крім ін'єкції, йому не вкололи галюциногенів.

Посуд дисципліновано вишикувався в ящиках, поближуючи білою порцеляною. Умивальник припинив скидатися на археологічні розкопки. Сміття перемістилося в